

SOPOĆANI

Lećopisu kamena
poruko sasušene krvi
skupljene u dnu telegrama pesme,

koji dešifrovali bih želeo
ali u tome smetaju me drugi
a sam sebi ponajviše.

Osušen sam i pomalo mrtav
u zelenom herbarijumu brda
tu gde prvi put čuh

onaj istinski glas frule
što kao toplo mleko
slivao mi se niz
ramena i šavove ušnih školjki.

Crtež svetlosti u trivijalnom samosažaljenju
tu je turistička ravnodušnost
i izveštačen rukopis.

Samo jedna šuplja stena
od sunderastog kamena
sa po četiri oka na sve strane sveta
svemu odoleva.

U apstraktnome jednom boju
gde umesto zvezeta mačevo
lomi se predana molitva zvona
i gladni
surovi
poklič automobilskih sirena.

A saznaš
zbog čega dolazi poraz,
nemoguće je.

RAVANICA

Hoću graditi crkvu Ravanicu
u Resavi kraj vode Ravana.
od kamena nikom ni kamena.
Zidanje Ravanice: nar. pesma)

Na tom plavom nebu, sem oblaka, ko da ništa drugo nema
Ali ja ipak vidim jedan hod,
što sasvim crn je u rasklopjenoj školjci dana.

Ja vidim jato ptica u crnom letu
kako sleću na zreli kamen ruševine.

Ja vidim žutu nagost leta na zelenoj fotografiji travnjaka.

Međutim, postoji nešto što remeti istoriju tišine, a to su:

Glasovi nekih

potpuno različitih ptica
koje ne vidim, ali koje osećam svojim bićem u celini.

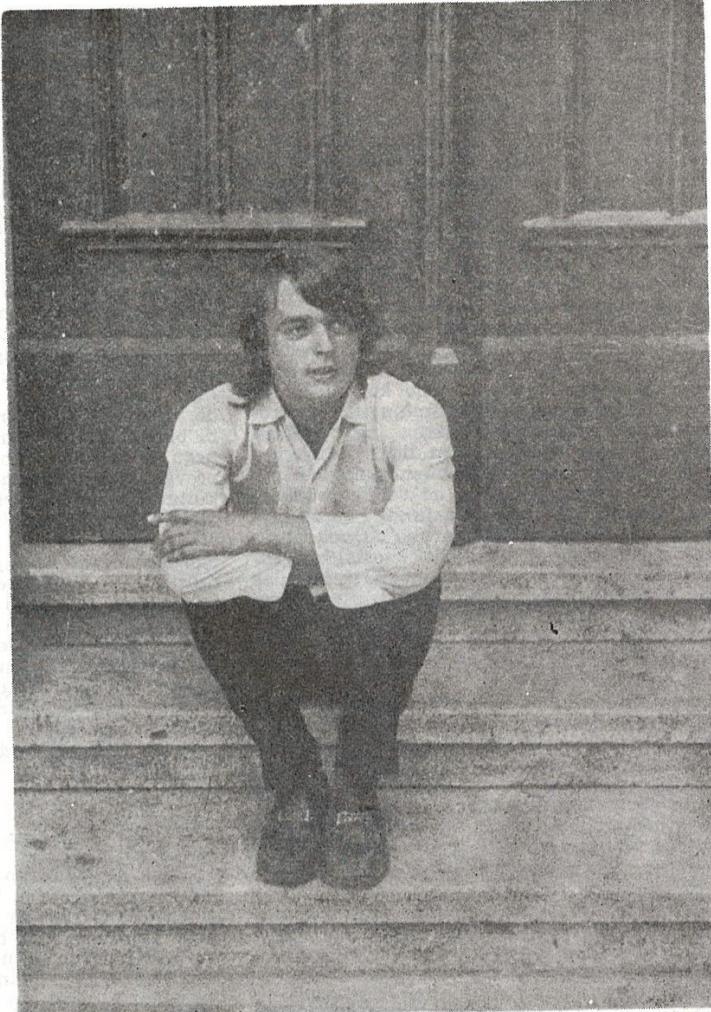
Ja vidim jedan hod

što sasvim monoton je na crnoj crti svoje slaze,
a vreme s hujnim protokom. vode
oblikuje kamen.

Ali ja vidim jedan hod

što sasvim crn je i neljubazan, i što kao da vodi od anđela
u obruču šume, daleko iza mog vida.

Ravanica 23. VI 1969. god.

MILIVOJ-MIĆA DRAŽETIN (1951—1970)

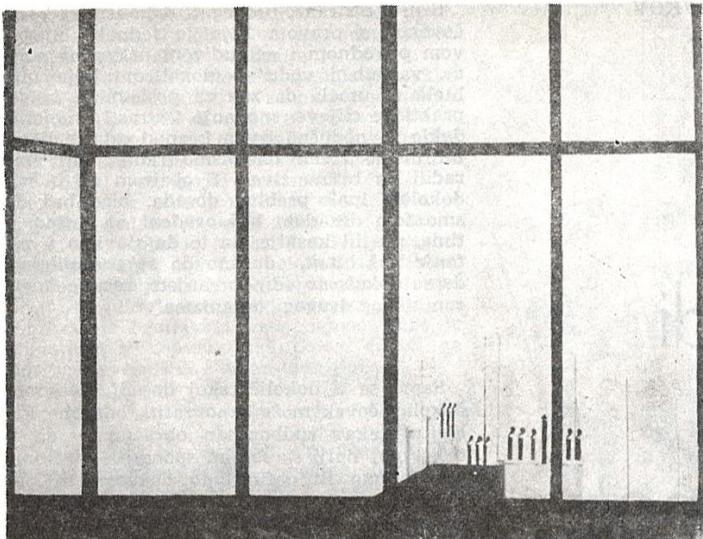
TEČE RUSKA KRV

MOCART U MOJOJ SOBI

On je varijacija leta ptice
kroz zgušnutu sferu
prokletstva homo sapiensa.

Hodnikom tame
čuje se to
kako niče zvuk jedan raskošan
i svećao u svojoj tami.

Taj krug što transverzalno u krvi
se kreće da nestane i opet tako.

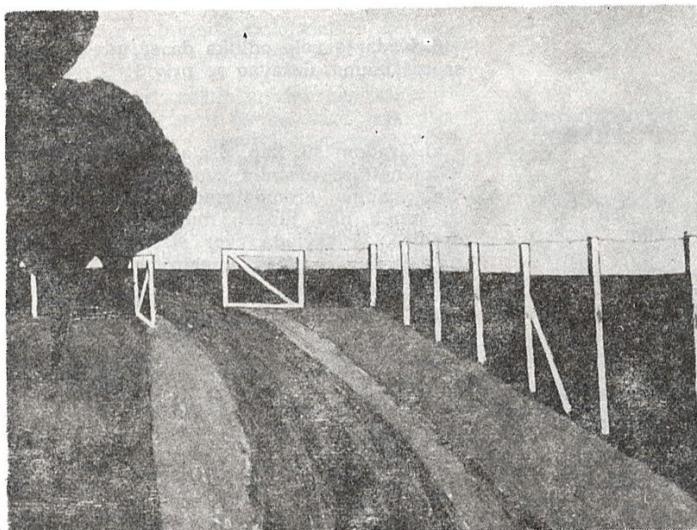
Bogomil Karlavaris BEOGRADSKO NEBO

POLAZNA TAČKA VATRE

Sakriven od mlake kiše
u raspukloj arteriji drveća
gledam,
bele rane cvećova
što niču u kovčegu punom vode
čisti glas ptice sleće na njih
odbija se kao nova ptica
zauslavlja u mesu mrđvog albatrosa
nebu iznad raspukle glave.

Ja Čovek sedim u nezavršenoj vatni
gledam, pepeo kiše
još malo i ruka će da klone
gledam,
stigli smo do kraja kruga
do polazne tačke vatre i magline.

Osećam,
Osećam, vraćamo se u žiju plamena
do tamo i samo tamo.

Bogomil Karlavaris: KAPIJA RASADNIKA U BAČKOJ TOPOLI

TEČE RUSKA KRV

(Za Tolju)

Osetim u svojoj blizini kako teče ruska krv,
pa mi prsti zadrhće, pod burnim velom strasti.
Ja mu onda bele brkove, hemijskom olovkom
ofarbam u plavo,
s nadom da će na svoj prevod iz latinskog
dobiti visoku ocenu.
Međutim, on je ljubomorno čuvao
svoju tajnu,
a moji su se prsti na očigled tridesetak
mediokriteta, kobajagi provlačili kroz
njegove dlačice.
U Rusiji mu je nekada davno umrla
baba, Olga Dimitrovna, a on sa teškom kapom
povrh sna, sve teže diše.

VITRAŽ

Flauila razara bubnu opnu
Bremenito telo skazaljke na satu dugo se porađa
A ne zna da će presecanje
Pupčane vrpce vekova biti još bolnije

Žuti pepeo svetlosti klizi po nama
I sopstvena nas citoplazma proždire
U gladi golemoj
A vreme poput krvi lipti iz uvek sveže rane začeća
Pa nas nema i sopstvena srž napušta svoj prostor
Da se izgubi u magli
Poput kolone koja se pod prstima biće ugasila

Još ostale su sveže rupe
U telu
U plućima
U mlijativim grudima
Pa etar izvodi svoju igru
Tamo gde je nekada bilo srce

Još ostala je crna šuma na prozoru
Njen nas okvir deli ali i zadržava u viru noći
Srebrna svetlost dana dopire kroz uski procep u sobu
Da do kraja porođaja
Da do početka pada
Kruže belom vasionom